సీతాకోకచిలుక

వంతెన మీద నిల్చున్నాను. కింద మహాగంగ నిండుగా, నింపాదిగా ప్రవహిస్తున్నది.

ఎక్కడినుండో, ఎక్కడికో, ఎందుకో.

ఈ వంతెనమీద నిల్చుని దాన్ని అర్థం చేసుకోవడం సాధ్యమా?

దానితో ప్రవహించవచ్చునుగాని దాన్ని అర్థం చేసుకోవడం ఏమిటి? అర్థం చేసుకోవడం అనేది అర్థంలేని పిచ్చిమాట. చచ్చుమాట!

ఒక స్థితిలో దానితో ప్రవహించవచ్చు. మరో స్థితిలో వంతెనమీద నిల్చుని దాన్ని చూడవచ్చు. రెండూ సత్యమే. కాని యీ రెండు స్థితులకీ మధ్యన సంబంధం వున్నదా?

ఎన్నో ఊహలు నాలో చిన్న అలల్లాగ అకారణంగా పుట్టి సోమరిగా తిరిగి వ్యర్థంగా సమసిపోతున్నాయి.

పాతికేళ్ళ క్రితం నేను అయిదేళ్ళ పిల్లవాడిని. కృష్ణుడిని. ఎవరూ అర్థం చేసుకో ప్రయత్నించని చిన్న వ్యక్తిని.

ఇక్కడినుండీ వెనక్కి తిరిగి చూసుకుంటే అప్పటి నేను ఒక బుద్ధి తెలియని పసివాణ్ణి. ఈ జీవన సంఘర్షణలో నా ఉనికికి ఆధారం, ఆలంబన అయిన అమ్మ నన్ను ఓర్పుగా లాలించి సేదదీర్చే ప్రేమమూర్తి. నాన్న నన్ను క్రమశిక్షణతో రూపుదిద్దుతున్న గురువు. యుగ యుగాల మానవజాతి రూపొందించుకుంటూ వస్తున్న విజ్ఞానంలోకి నడిపించుకు వచ్చే దైవం. అక్క యీ ఆటలో నాకు సహచరి.

...కాని ఇదంతా నా ఇప్పటి ఊహ! అప్పటి నా అనుభవాలు వేరు. రెండింటికీ సంబంధమే లేదు. పాతికేళ్ల కింద నేను గ్రహించిందీ, అనుభవించిందీ సత్యమా? లేక అప్పటి నా గురించి ఇప్పటి ఊహ సత్యమా? అప్పటి నన్ను ఈ ఊహతో గుర్తించి యీ అర్థం చెప్పుకోవటం సబబేనా?

అర్థం అనేది చచ్చుమాట. అర్థంలేని మాట!

ఆ కృష్ణుడికీ యీ కృష్ణమూర్తికీ సంబంధం ఏమిటి?

ఆ క్రింద ప్రవహిస్తున్న మహాగంగకీ నేను చూస్తున్న మహా ప్రవాహానికీ సంబంధం ఏమిటి?

నేనక్కడ ప్రవహిస్తున్నానా? ఇక్కడనుంచీ ప్రవాహాన్ని చూస్తున్నానా?

...చూడగా చూడగా నేనూ ఆ ప్రవాహంలోనే కొట్టుకుపోతున్నట్లనిపించి భయంవేసింది.

నాలో ఏవో ధ్వనులూ, ప్రతిధ్వనులూ, జ్ఞాపకాల నీడలూ...

ఆ జీవన ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతున్న ఆనాటి నేను నా చుట్టూ విలువల్నీ, సూత్రాల్నీ లైఫ్‌బోట్లుగా అల్లుకోలేదు. నింపాదిగా నిలబడి చుట్టూ పరికించి చూడటానికి అవసరమైన ఆలోచనల వంతెనలు కట్టుకోలేదు. ఉత్త అసహాయుడైన పిల్లవాణ్ణి...ఏదైనా అడ్డం వచ్చినప్పుడు లోనికి మునుగుతూ మళ్ళీ పైకి తేలుతూ ప్రవాహంలో పోతూవున్నాను.

మునగటం, తేలటం, మునగటం. నాకు ఊహ తెలిసినప్పటినుండి నా ప్రపంచంలో ఒకే ఒక్క మనిషి ఉన్నది... అక్క.

అమ్మ వున్నా ఆమె వేరే మనిషి కాదు. నేనే.

నాన్న వేరే అయినా నా నాన్నే.

అక్కమాత్రం మనిషి. ఆమె చాలా పెద్దది. చాలా దుర్మార్గురాలు.

ఒకరోజున నాతో ఏమి చెప్పిందంటే బాగా అన్నం తిని, పాలు తాగి ఇంకా పెద్దగా అయిపోతానన్నది. నాకు భయం వేసింది.

"ఇంకా పెద్దగా అయిపోతే నాకు ఇంకా గట్టిగా మొట్టికాయ వేస్తావా?" అన్నాను సందేహంగా. "వేస్తాను" అని హుంకరించింది. ఈ అవాంతరం ఎట్లా ఎదుర్కోవాలో నాకు తెలియలేదు. కాసేపు అట్లాగే నిలుచుని ఆవిడకేసి చూశాను.

"ఇంకా మూడు సంవత్సరాలుంటే నేనూ పెద్దవుతాను" అన్నాను బింకంగా. ఆవిడ భయంకరంగా, వికటంగా నవ్వింది.

"అప్పుడు నేనూ యింకా పెద్దయిపోతాను. అప్పుడు నీకు ఎనిమిదేళ్ళుంటాయి. నాకు పదహారేళ్ళుంటై... పదహారు!" అన్నది ఆ మాటను నొక్కి పలుకుతూ పొంగిపోతూ.

అమ్మదగ్గరకు పరుగెత్తాను ఉక్రోషంగా.

"అది ముందు పుట్టింది. అందుకని నీకంటే ఎప్పుడూ పెద్దగానే వుంటుంది... అయినా చిన్నగా వుండటమే బాగుంటుంది కదరా, కన్నా" అన్నది అమ్మ.

'ఈ అమ్మకి ఏమీ అర్థంకాదు' అనుకున్నాను నిస్పృహగా. చిన్నవాళ్ళు ఎప్పటికీ చిన్నగా వుండిపోవలసిందేనా? పెద్దవాళ్ళమీద గెలవటానికి మార్గమే లేదా? అన్యాయం!

"నువ్వు చిన్న... నువ్వు చిన్న" అంటూ నా చుట్టూ ఎగురుతుంది అక్క.

అసలు ఈ అక్క ఎందుకు? దీన్ని ఎక్కడికైనా పంపించేస్తే ఎంత బాగుంటుంది? అమ్మని అలాగే అడిగాను రెండుసార్లు. అమ్మ సమాధానం చెప్పకుండా నవ్వింది. కొంచెం పట్టుబడితే అక్కని పంపించేస్తుందని నాకు నమ్మకమే. కాని అసలు చిక్కు- నాన్న పెద్ద భూతంలాగా నిల్చుని 'కాదు' అంటారు. నాన్న మాటకి తిరుగులేదు. పట్టుబట్టి ఒప్పించటాలూ, వాదించటాలూ లేవు. నాన్నంటే నాకు భయం.

అక్క తన డబ్బు లెక్క చూసుకుంటూ "ఒరే కృష్ణా నాలుగు పావలాలు

ఇస్తానుగాని రూపాయినోటు ఇవ్వరా" అన్నది. రూపాయికి నాలుగు పావలాలని నాకు తెలుసు. సూరమ్మ కొట్లో అట్లాగే యిస్తుంది. అందుకని సరేనని నా పర్సు తీసి అక్కకు నా రూపాయి నోటిచ్చి నాలుగు పావలాలు తీసుకున్నాను. అక్కతో సమాన స్థాయిలో వ్యాపారం నడుపగలిగినందుకు నాకు సంతృప్తి. ఆనందం కలిగాయి. కొంచెంసేపున్నాక అక్కతో ఇంకా కొంచెం వ్యాపారం చెయ్యాలనిపించింది.

"అక్కా నాలుగు పావలాలు తీసుకుని అన్నీ పదిపైసలియ్యి" అన్నాను. అక్క నాలుగు పావలాలు తీసుకుని పది పైసల బిళ్ళలిచ్చింది. పర్సులో పెట్టుకున్నాను. అప్పుడు అక్క నన్ను చూసి నవ్వుతూ "నాకైతే మంచి కొత్త రూపాయి నోటు" అన్నది.

నాకు బలే కోపం వచ్చింది. ఆ మంచి కొత్త రూపాయి నోటు అసలు నాది కదా. నాది నాకిచ్చెయ్యమన్నాను. కాసేపు గొడవ జరిగాక "అయితే నా పదిపైసల కాయిన్సు బోలెడన్ని నాకిచ్చేసెయ్యి. నీ నోటు ఇచ్చేస్తా" అన్నది. రూపాయి నోటుకి బదులుగా యిచ్చింది నాలుగు పావలాలుగదా. అవి అప్పుడే తీసుకున్నది. పదిపైసల కాయిన్సు నేను ఎందుకివ్వాలి? నన్ను టక్కరు చేసెయ్యాలని చూస్తున్నది. పాపం!

"అదికాదురా, నావిగదరా ఆ కాయిన్సు. నేను నీకిచ్చానుగదా" అన్నది.

"అవి పావలాలిస్తే ఇచ్చావు. పావలాలు నీకే ఇచ్చానుగా" అన్నాను.

అక్క ఒప్పుకోలేదు. ఆవిడ ఎప్పుడూ నాకన్యాయం చేయటమే! అమ్మ దగ్గరికి పరుగెత్తుకెళ్ళాను. అక్కకూడా వెనుకనే పరుగెత్తుతూ వచ్చి అమ్మతో ఏమిటేమిటో చెప్పేసింది. "నా నోటు తీసుకుంది. నా పావలాలు తీసుకుంది. నా కాయిన్సు అన్నీ ఇవ్వమంటున్నది. నా నోటు నాకిచ్చేసెయ్యమను!" అని అరిచాను కోపంగా.

"నీ నోటుకు బదులు పైసలిచ్చాను కదరా. ఆ నోటు నాది" అన్నది అక్క పెద్దగా అరుస్తూ. "అవి పావలాలకిచ్చావు. నోటుకి కాదు. అన్నీ అబద్ధాలు చెపుతున్నావు" అన్నాను. అమ్మ నన్ను ఎత్తుకుని కళ్ళల్లో నీళ్ళు తుడిచి-

"నీకు నేను వేరే నోటు ఇస్తానులే" అన్నది. అక్క నా నోటు తీసుకుంది గదా. దాని సంగతేమిటి? 'నా కొత్త నోటే నాకు కావాలి' అని ఏడుస్తున్నాను. నాన్న వచ్చారు. అక్క గబగబా ముందు ముందే ఏమిటేమిటో చెప్పేసింది. ఎప్పుడూ అంతే. పెద్దది గనుక అబద్ధాలన్నీ చెప్పేస్తుంది. నాన్న నన్ను అమ్మ దగ్గర్నుంచి కిందకు దింపారు. కుర్చీమీద కూర్చోపెట్టారు. తనూ నా ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చున్నారు.

"విలువ అంటే ఏమిటో నీకు తెలియులేదు. నేను చెప్తాను. విను. అక్క నీకు రూపాయి విలువ యిచ్చింది. రూపాయి విలువ తీసుకుంది. చెల్లుకు చెల్లు. తెలిసిందా?" అన్నారు నిదానంగా. నాన్నకు సమాధానం చెప్పి లాభంలేదు. ఏమిటేమిటో చెప్తారు. నేను చెప్పేది అర్థం చేసుకోరు. నిస్పృహతో మాట్లాడకుండా ఉండిపోయాను.

ఎప్పుడూ అంతే పెద్దవాళ్ళు ఏమిటేమిటో చెప్తారు. మేము చెప్పేది అర్థం చేసుకోరు. వాళ్ళు చెప్పినట్లే చెయ్యాలి... నాకు స్కూలుకు వెళ్ళాలంటే యిష్టంలేదు. రాకెట్లు తయారు చెయ్యాలనీ సూర్యుడి దగ్గరకెళ్ళాలనీ యిష్టం.

"స్కూలుకి వెళ్లి చదువుకుంటే పెద్దయినాక పెద్ద రాకెట్లు చేస్తావు. చదువు నేర్చుకోకపోతే రాకెట్లు చెయ్యడం రాదు" అన్నారు నాన్న. నాన్న సంగతి నాకు బాగా తెలుసు. ఇట్లా మెల్లిగా కారణాలు చెప్పి ఒప్పిస్తున్నట్లు మాట్లాడతారు. నిజంగా వెళ్లకపోతేమాత్రం ఊరుకోరు!

స్కూలుకు వెళ్తే తిరిగి ఇంటికి రావటానికి నాకు దోవ తెలియదన్నదే నాకు పెద్ద భయం. స్కూలు వదిలే వేళకు జవాను రాముణ్ణి పంపమని అమ్మతో గట్టిగా చెప్పి మనసు కుదుటబరుచుకుని వెళ్ళాను... వెళ్ళకపోతే నాన్న ఊరుకోరుగదా... అక్కలాగా నేను కూడా అక్క బడికి వెళ్తున్నందుకు కొంత గర్వం కూడా కలిగింది.

...కాని స్కూల్లో వున్నంతసేపూ భయమే, రాముడు రాకపోతే ఎట్లాగా అని. బడి వదిలేశారు. అందరూ ఇళ్లకెళ్ళి పోతున్నారు. రాముడు రాలేదు.

ఇహ నాకు ఇల్లులేదు... అమ్మలేదు... ఎవరూ లేరు... ఏమీలేదు...

పెద్దగా ఏడ్చేశాను. దూరాన అక్క కనిపించింది. పరుగెత్తుతూ వెళ్ళి పరికిణీ పట్టుకున్నాను. అక్క చూసింది. కళ్లల్లో నీళ్ళు చూసి 'ఎందుకురా ఏడుస్తున్నావూ?' అన్నది. నాకు నోటమాట రాలేదు. 'బళ్ళో ఏడిస్తే పెద్దమేష్టారు కొడతారు' అన్నది. నాకంతా భయంగా, గొడవగా, మసగ్గా వుంది. అక్క నా చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని 'రా పోదాం' అన్నది. పెద్ద మేష్టారు దగ్గరికి తీసుకెళ్తుందేమోనని నేను రాను అన్నాను. భయమూ ఏడుపూ కలిసి ఎక్కిళ్ళు బుక్కిళ్ళుగా ఎగదన్నుకు వస్తున్నాయి. అక్క చెయ్యి విడిపించుకోవాలని చూస్తున్నాను.

అంతలో రాముడు వచ్చాడు... అక్కలాగా నేను కూడా బడికి వెళ్తున్నానన్న గర్వం, పెద్దరికం పోయాయి. నేను బడిని చూచి భయపడి ఏడ్చే పిరికివాణ్ణి అయిపోయాను... ప్రతిపిల్లవాడిలోనూ ఒక పసివాడూ, పెద్దలతో సమానంగా వ్యవహరించాలనుకునే వ్యక్తీకూడా వుంటారు. కాని పరిస్థితులు ఎప్పుడూ ఆ లోపలి వ్యక్తిని నలిపేస్తూ, కించపరుస్తూ పిల్లవాణ్ణి పసితనంలోకి విసిరేస్తూ వుంటాయి...

ప్రతిరోజూ నేను అమ్మతోపాటే పెందలాడే లేస్తాను. అమ్మ వంటింట్లో పనిచూసుకుంటూ వుంటుంది. అమ్మవున్నా నాకేం లెక్కలేదు. నాన్న, అక్క నిద్రపోతూ వుంటారు. అప్పుడు నా ఇష్టారాజ్యం! ధీమాగా ఇల్లంతా కలయదిరుగుతూ, పనులు చక్కబెడుతూ నా ఇష్టమొచ్చినట్లు చేసుకుంటాను. ఇదేమని అడిగేవాళ్లుండరు. రోజు మొత్తంలోకీ ఆ సమయంలో భలే హాయిగా వుంటుంది నాకు.

ఆ రోజున అలానే లేచాను. ముందుగదిలోకి వెళ్ళాను. పని మనిషి వస్తుందేమోనని తలుపులు బార్లా తెరిచి పెట్టాను. చలిగాలి వేస్తుందేమోనని తెరిచివున్న కిటికీలు మూసిపెట్టాను. నేను లేచేశానుగదా, ఇహ ఇదెందుకని నా దోమతెర విప్పేశాను. నాన్న పెన్నులో సిరాపోసి పెడదామనుకున్నాను. కొంచెం సిరా క్రింద పడిపోయింది. అందుకని ఆ పెన్ను అక్కడ పారేసి అక్క అలమార్లో పుస్తకాలు వూరికే చూద్దామని వెళ్లాను. అక్క కొత్త బాల్‌పాయింట్‌తో అక్క నోట్సులో మంచి సూర్యుడు, రాకెట్,

ప్రపంచం బొమ్మ వేశాను. వెనగ్గదిలోకొచ్చాను. అద్దంముందు అక్క వాచీ కనిపించింది. నాకు వాచీలంటే భలే ఇష్టం. కీ తిప్పవచ్చు! నాకు వాచీలేదు. అక్క వాచీ ఇక్కడ పారేసిందేమిటా అనుకుని దాన్ని తీసుకెళ్లి నా బొమ్మల పెట్టె అడుగున పెట్టాను. బాయిలర్ దగ్గరకెళ్ళాను. కింద నిప్పులుండే పళ్ళెం అమ్మ కదిలించినట్లు కదిలిస్తే బాగా మండుతుందని కదిలించబోయాను. అది కిందపడిపోయింది. అమ్మ వచ్చి నన్ను లాక్కెళ్ళింది.

బడికి వెళ్లబోతూ అక్క వాచీకోసం తెగ వెతికింది. కనబడలేదని అందరితో చెప్పింది. అక్కడ పెట్టిన వాచీ ఎలా పోతుంది? అని అమ్మ, నాన్న, అక్క ఆలోచించారు. గది ఊడ్చినప్పుడు పనిమనిషి జాలమ్మే తీసివుండాలి అనుకున్నారు. జాలమ్మని ఏమని అడగాలి? అడిగితే ఇస్తుందా, ఇవ్వదా? అంటూ రకరకాలుగా అనుకున్నారు.

"అసలు జాలమ్మ ఇట్లాంటి పని ఎప్పుడూ చెయ్యలేదు" అన్నది అమ్మ.

"అలమార్లోనూ, మంచాలకిందా ఇంకా జాగ్రత్తగా వెతికి చూడండి. రేపు అడగొచ్చు" అన్నారు నాన్న. భలే తమాషాగ వుంది. నన్నడుగుతారేమో అనుకున్నాను. ఎందుకో వాళ్ళు అడగలేదు. అదెక్కడుందో నాకు తెలుసు కదా. అక్క వాచీ కనపడకుండా పోతే పోనీ! అట్లాగే వెతుక్కోనీ! అనుకున్నాను హాయిగా ఆడుకుంటూ...

అప్పుడు అక్క నా దగ్గరకొచ్చి నన్ను అనుమానంగా చూస్తూ "ఒరే కృష్ణా, నా వాచీ దొంగిలించావా?" అన్నది. "లేదు" అని అరిచాను. నాలో కోపం పొంగివచ్చింది.

"నేనేమన్నా దొంగనా? నువ్వెప్పుడూ నామీదే తప్పు వేస్తావు" అని కోపం పట్టలేక ఏడ్చేశాను. అమ్మ వచ్చింది.

"వాచీ వాడెందుకు తీస్తాడు? ఎక్కడ పెట్టుకున్నావో. ఎవరు తీశారో తెలియకుండా వాడినంటావేం?" అని కేకలేసింది. నాన్న మాత్రం అక్కనేమీ అనలేదు. అందుకని నాకు మరింత ఏడుపొచ్చింది. ఆఖరికి నాన్న "అక్క ఎక్కడ పెట్టిందో... వెతికితే దొరుకుతుందిలే, నీవు ఏడవొద్దు" అన్నారు. నేను ఏడుపు మానేసి బడికెళ్లాను.

ఆ రోజు సాయంత్రం "కృష్ణా, నీ బొమ్మలు తీసుకురా. బిల్డింగ్ బ్లాక్స్‌తో కొత్తరకం ఇల్లు కడదాం" అన్నది అక్క. పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి పెట్టె తెచ్చి అక్కముందు బోర్లించాను. డబడబమంటూ బొమ్మలన్నీ కిందికి దూకినై. అన్నిటికంటే ఆఖర్న దిగి అన్నిటిమీద కూర్చుంది నల్లస్ట్రాపుతో చిన్నవాచీ... అక్క వాచీ! అక్క కేకలకి అమ్మా నాన్నా వచ్చారు... వచ్చేశారు!... వాచీ చూశారు! ఏదో పెద్ద తప్పు చేసినట్లు నాకు భయం పట్టుకుంది. గుడ్లప్పగించి చూడ్డంతప్ప నోటమాట రాలేదు.

వాళ్లు నన్ను పెద్దగా కోప్పడ్డారు. అరిచారు. నాకు ఏడుపు వచ్చింది కాని ఏడవలేదు. "నువ్వే తీసి ఇంత నాటకమాడావా?" అన్నది అమ్మ ఆశ్చర్యంగా. కోపంవచ్చి అమ్మను కొట్టబోయాను "సంగనాచి చూడు అమ్మమీద తిరగబడుతున్నాడు" అన్నది అక్క "భడవా" అంటూ నాన్న నన్ను పట్టుకున్నారు.

అందరి మొహాలూ పరికించి చూశాను. వాళ్ళు నన్ను అర్థం చేసుకోరు! వాచీ నేను దొంగలించలేదని వాళ్ళకు అర్థం కాదు. వాచీ నేను తీసుకున్నా కూడా తప్పంతా అక్కదేనని వాళ్ళకు తెలియదు. నాదే తప్పు అంటారు! నన్ను వేరు చేస్తారు.

...ఆ పరిస్థితిలో అందరిముందూ దోషిగా నిల్చుని నేను అనుభవించిన నిస్సహాయత, భయం, తప్పు, అప్పుడు నాలో నిండిన నిస్పృహ, అంతా తిరిగి ఇప్పుడు అనుభవిస్తున్నట్లు తోచింది... దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాను.

హృదయంనుంచీ మెదడులోకి, నిస్సహాయతనుంచీ అధికారానికి, స్త్రీత్వంనుంచీ పురుషత్వంలోకి అనుభూతినుంచి అహంకార వ్యాపారంలోకి పెరగటం మనిషికి తప్పనిసరేమో! ప్రకృతి ధర్మంలో గొంగళి పురుగులు సీతాకోకచిలకలుగా మారుతాయి. కాని ఈ మానవ పరిణామంలో సీతాకోకచిలుకలు గొంగళిపురుగులుగా మారుతాయి.

మనిషికీ మనిషికీ మధ్యన వుండగల వంతెన ఒక్కటే. అది ప్రేమ.

'సిద్ధా, ఎన్నిరా లోకాలు?'

'ఎవరి లోకం వారిది స్వామీ'

అన్ని లోకాల్నీ కలుపుతూ వంతెనల్ని కట్టెయ్యాలని పెద్ద రాక్షసుడు పథకం వేశాడు. వ్యవస్థలు, విలువలు అంటూ కట్టెలు పట్టుకొచ్చాడు. వాటిని తీసుకుని అందరూ చిన్న సన్నాసుల్ని కొట్టారు. దెబ్బలు మీద పడగానే వాళ్లూ రాక్షసులైపోయారు. 'నక్సలైట్లు' అని అరిచారు అందరూ కలిసి గోలగోలగా. భూమి దద్దరిల్లేటట్లుగా ధన్‌ధన్‌మని అడుగులేసుకుంటూ బోరవిరుచుకుని నడుస్తూ ఆకాశంకేసి చూసి నిరసనగా పెదవి విరుపుతో మందహాసం చేసి, నన్ను నేను పరకాయించి చూసుకున్నాను. నా కాళ్ళూ, చేతులూ, తలా అన్నీ కట్టెలతోనే తయారైనై! అన్నీ గట్టి సర్వే కట్టెలే. వాటిని పొయ్యిలో పారెయ్యాలనుకున్నాను...

"ఏం, గోదార్లో దూకి చద్దామనుకున్నావా?" అంటూ రెక్కపట్టుకు గుంజాడు దోవన పోతున్న దానయ్య. వంతెన అంచుమీద నిల్చుని వున్న నేను కళ్ళు మూసుకుని మగతలోకి తూగానేమో...

వెనక్కు జరిగి క్రిందికి చూశాను. మహాగంగ నిండుగా, నింపాదిగా ప్రవహిస్తున్నది. ఆ మందగమనంలో ఎంత చైతన్యం! ఎంత శక్తి! దాన్ని వంతెనమీదినుంచీ చూడొచ్చు. అర్థమూ చేసుకోవచ్చు. కాని దానితో ప్రవహించటం సాధ్యమా?!

★★★